

על בני, על דני

מה יכול לכתוב אבא שאיבד את בנו האהוב? מה יכול אבא כזה לכתוב לזכרו של בנו שנהרג? האם הוא יכול להיות אובייקטיבי בכתיבה עליו? האם אפשר לכתוב בשקט ובשיקול כשכל רגע מחכים לו, כי היית רגיל לראותו ואינך יכול להבין שהוא איננו, לא יהיה עוד, לא תראה אותו.

בהכרתי אני יודע שזה כך, שהוא אינו קיים יותר במציאות, שהוא נספה ללא-חזור. אבל רק כשההכרה צלולה – ומתי היא צלולה? איני רוצה בצלילותה, כי רוצה אני שוב לראותו, לחוש אותו, לחבקו ולהעביר יד על שערותיו. נדמה לי כי כשאני חושב עליו אני גם חש אותו, מדבר איתו וטוען איתו טיעונים שהיינו רגילים לדון ביחד.

בני, האהוב והחביב, התכוננת לחיים מלאי-תוכן ותבונה. ידעת להסביר ולהוכיח, אך לא ידעת לשמור על עצמך. ביושר ובמסירות נתת את עצמך למולדת. שרתת שלוש שנים כי ויתרת על עתודה שהתאימה לך ביותר. רצית להיות כמו כל חבריך, בני-כיתתך בבית הספר.

כשגמרת לשרת את המולדת חזרת הביתה לתת את חלקך לחברה שבתוכה גדלת וחונכת. עזרת לכל, לכל מי שהיה זקוק לעזרתך. נתת חלקך כל שלוש השנים שנדרשת, נתת חלקך עד תום, עד עצמך... ואתה ערב יציאתך לעולם התורה, שייתכן והיית גם מסוגל להוסיף לה מיכולתך.

דואב הלב, בני, שלא שמעת למוריך, וכן לחברך הטוב, שטענו אליך: מה אתה עושה כאן, למה אינך הולך ללימוד? רצית להיות כאחד מהחבר'ה שאיתם גדלת ואיתם חיית את חיך הקצרים והאינטנסיביים. נכון היית כאחד מהם. כי אהבת את משקך ואת העבודה. עשית כל מה שמחייבת המוסריות האנושית לחברה. תמיד נענית עד...

איך משפחתך תוכל להתנחם, איך הוריך ואחריך יכולים לשאת כי אינך יותר? איך אפשר לשאת מחשבה זו? היית אחד מהשלושה במשולש המוצק של האחים, והנה נשבר המשולש ואינו עוד. בן, קשה לשאת מחשבה זו.

רק החובה כלפי הבנים, כלפי אחיך וכלפי בני אחיך – הנכדים שלנו – האהבה אליהם, התשוקה להמשיך איתם, היא המחזקת את הוריך. ההמשך עצוב, עצוב ביותר, יגונם ללא-גבול ומרפא. שאתה בן....

אותך נישא בליבנו עד סוף ימינו.

אבא